

Sygn. akt II CZ 54/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi M. T.

przy uczestnictwie Agencji Nieruchomości Rolnych w Warszawie

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu
Apelacyjnego z dnia 12 stycznia 2006r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej

w dniu 17 września 2015 r.,

zażalenia M. T.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 4 marca 2015 r.,

1. oddala zażalenie

**2. zasądza od M. T. na rzecz Agencji Nieruchomości Rolnych
kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu
zażaleniowym przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę pozwanego M. T. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych w Warszawie o zapłatę, zakończony prawomocnym wyrokiem tego Sądu wydanym w dniu 12 stycznia 2006 r., sygn. I ACa .../05. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Apelacyjny, odnosząc się do podstaw skargi kwalifikowanych przez pozwanego jako pozbawienie go możliwości działania oraz wykrycie nowych środków dowodowych, wskazał, z powołaniem się na treść art. 408 i art. 407 § 1 k.p.c., że zaskarżony skargą wyrok zapadł bez mała dziewięć lat przed wniesieniem skargi, a ponadto skarżący o wyroku dowiedział się najpóźniej w dniu 19 stycznia 2006 r., kiedy to złożył wniosek o doręczenie mu tego wyroku z uzasadnieniem. Wskazuje to tym samym, że uchybił zarówno pięcioletniemu terminowi z art. 408 k.p.c. jak i trzymiesięcznemu terminowi z art. 407 § 1 k.p.c., co w myśl art. 410 § 1 k.p.c. prowadziło do odrzucenia skargi.

Zażalenie na to postanowienie wniósł pozwany domagając się jego uchylecia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący dowodząc w zażaleniu, że w toku postępowania w sprawie I ACa .../05 został pozbawiony możliwości działania i - jak twierdzi - tym samym „nie doszło do upływu terminu do wniesienia skargi o wznowienie”, pomija, że przy tej podstawie wznowienia postępowania ustawodawca uchylił tylko obowiązek zachowania terminu z art. 408 k.p.c., to jest terminu pięciu lat od uprawomocnienia się wyroku. Nie uchylił natomiast obowiązku dochowania terminu z art. 407 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2012 r., IV CZ 131/12; z dnia 5 grudnia 2013 r., V CZ 64/13; z dnia 11 września 2014 r., III CZ 34/14 - niepubl.), który to przepis stanowi, że skargę o wznowienie postępowania opartą na podstawie jak wyżej wnosi się w terminie trzymiesięcznym liczoną od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub przedstawiciel ustawowy. Skarżący o wyroku wydanym w sprawie I ACa .../05 dowiedział się, jak prawidłowo przyjął Sąd, w styczniu 2006 r., natomiast skargę o wznowienie postępowania w tej sprawie, opartą na podstawie pozbawienia możliwości działania,

złożył grudniu 2014 r., a więc bez wątpliwości z uchybieniem trzymiesięcznego terminu z art. 407 § 1 k.p.c.

W odniesieniu do podstawy art. 403 § 2 k.p.c. – to jest wykrycia nowych środków dowodowych, o istnieniu których, jak skarżący dowodzi, dowiedział się w dniu 25 września 2014 r. – zauważyć należy, że przy tej podstawie wznowienia skarżący miał obowiązek dotrzymania obu terminów, tak z art. 407 § 1 k.p.c., przy czym przewidziany w tym przepisie termin trzymiesięczny liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, jak i terminu art. 408 k.p.c., to jest terminu pięcioletniego liczonego od uprawomocnienia się wyroku. Wniesienie skargi o wznowienie postępowania w dniu 27 grudnia 2014 r. oznacza, że oba te ustawowe terminy zostały przez skarżącego naruszone. Ponieważ art. 410 § 1 k.p.c. stanowi, że sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanego terminu, zaskarżone postanowienie nie mogło być poczytane za nieprawidłowe.

Z przedstawionych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 398²¹ w związku z art. 397 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 7 w związku z § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).